

Stemmer. De øvrige Stemmer vare spredte, saaledes at Ingen havde over 10 Stemmer.

Man gik derefter til den under Nr. 3 paa Dagsordenen opførte Sag:

Anden Behandling af „Forflag til Lov om Pensionering af Underbefalingsmænd og Menige samt de med disse Classer Eigestillede af Hæren og Søværnet og om Invalidforsørgelse.“

(1ste Behandling findes i Tidenden, Sp. 3613 ff.; Udvalgets Betænkning i Tillæg B, Sp. 1035 ff.)

Formanden: Det vil sees, at Udvalget ikke har gjort Indstillinger med Hensyn til Lovforflagets Enkeltheder, men derimod fremsat to Indstillinger, en principal om at vedtage en Dagsorden og, forsaavidt denne forkastes, en subsidiair om at beslutte at standse Sagens 2den Behandling, for at Lovforflaget nærmere kan blive behandlet af Udvalget. Jeg sætter begge disse Forflag under Forhandling under 2det. Forhandlingen herover er aabnet; den 2de Ordfører har Ordet.

Ordføreren (S. M. Hansen): Som det er bekjendt af den korte Betænkning, Udvalget har afgivet over nærværende Forflag, er dettes Fremlæggelse for Thinget deels begrundet i, at de nuværende Bencævnelse for begge Værns Underbefalingsmænd og Eigestillede ikke svare til dem, der findes i Loven af 1851, og deels i, at det Forhold, der var imellem Pensionerne og Lønningerne efter de hidtil gjældende Bestemmelser, er væsentlig forrykket ved de Forandringer, Lønningerne ere undergaaede ved de nye Lønningslove. Udvalget har naturligviis erkjendt, at der i disse Motiver for Regjeringen var en virkelig stærk Opfordring, ja maaskee mere end en Opfordring, maaskee endog en Forpligtelse til at fremkomme med nærværende Lovforflag; men da Udvalget kom til nærmere at overveje Udkastet, troede det, at det for Dieblirket maatte erkjendes for det Hensigtsmæssigste ikke at gaae videre med Lovforflagets Behandling. Det er nemlig Udvalgets Mening, at medens det kunde være

en Forpligtelse for Regjeringen, at fremlægge et saadant Lovforflag, vilde det Ansvar, der for den vilde fremkomme ved ikke at efterkomme denne Forpligtelse, fuldstændig bortfalde, naar det var selve Thinget, der af Hensigtsmæssigheds-hensyn henstillede, at man ikke gik videre med denne Sag. Udvalget meente nemlig, at, om der end var nok saa stærk en Opfordring for Regjeringen til af de anførte Grunde at forelægge Lovforflaget, turde man antage, at Thinget vilde finde, at man kunde opsætte Behandlingen af en Lov, der gaaer ud paa, at Bencævnelserne i vedkommende Pensionslov kunne komme i Samklang med Bencævnelserne i Hærloven og Loven om Søværnet, indtil den fassatte Revision af disse to Love var bleven foretagen. Det var nemlig Udvalgets Formening, som jo ogsaa har bekræftet sig ved Erfaringen, at det ikke er nogen absolut Vanfærlighed med Hensyn til Pensioneringen, at de paagjældende Bencævnelser ikke svare til Bencævnelserne i Hærloven. Man er jo kommen ud af det allerede i nogle Aar, uden at nogen særdeles Vanfærlighed der ved har viist sig, og man har derfor meent, at der ikke af den Grund kunde være nogen Betænkelse ved at opsætte Lovforflagets Behandling. Med Hensyn til den anden Grund stod det strax fra Begyndelsen — thi Udvalget kom ikke nærmere ind paa at drøfte dette Spørgsmaal — meget tvivlsomt for dette, hvorvidt det kunde siges at være nødvendigt, at det samme Forhold, der har fundet Sted imellem Pensioneringer og Lønninger for disse Classer, for Hærloven udkom, skulde bibeholdes. Man har meent, at det maatte komme under Overvejelse, om ikke det Forhold, der findes Sted imellem Lønninger og Pensioner, maatte frembyde Grund til Forandringer, om man ikke ved andre Betragtninger maatte komme til at erkjende, at dette Forhold ingenlunde er noget absolut givet. Man meente altsaa, at der ikke fra nogen Side vilde kunne indløbe nogen særdeles Vanfærlighed ved, at nærværende Lovforflag ikke blev til Lov i denne Samling, men alligevel vilde Udvalget ikke være gaaet til denne Indstilling, dersom det havde turdet antage, at man ved en forsat Anstrengelse vilde kunne komme tilende med Lovforflagets